

Між нашими фотелями — точнісінько два ярди¹. Вони обидва стоять перед громіздким столом; ми схожі на подружжя, яке відвідує сеанс сімейної терапії — відчуття, надто добре мені знайоме. Чи не найперше, що привертає увагу в цій кімнаті, — вікна. Височезні, не забрані фіранками вікна вісімнадцятого століття з підйомними рамами — такі собі портрети-двійнята темного й тьмяного лондонського неба.

— Чи можна ввімкнути світло? — питає мій чоловік, і молодий адвокат Ендрю Вокер зводить очі від паперів з ледь помітним роздратуванням.

— Так, авжеж. Пробачте, — відповідає він і тягнеться до вимикача в себе за спиною.

Двійко високих торшерів затоплюють кімнату щедрим золотавим світлом, а разючі вікна одразу скидаються на геть чорні.

Тепер у шибці я бачу власне віддзеркалення: стримана, покірлива, коліна щільно притиснуті одне до одного. Хто ця жінка?

Вона зовсім не схожа на мене колишню. Очі в цієї жінки блакитні, як завше, але сумніші. Обличчя кругляве, бліде і змарніле. Вона все ще білявка, ба навіть доволі гарненька —

¹ 1,83 метра.

але якась виблякла й підтоптана, — тридцятитрирічна молодиця, від дівчачої жвавості якої й сліду не стало.

А її одяг?

Джинси, які були модними ще рік тому. Черевики, що були модними ще рік тому. Ліловий кашеміровий джемпер, доволі нівроку, але поношений, із кошлатанням від багаторазового прання.

Власне відображення змушує мене здригнутися. Таки треба було дібрати щось більш годяще. Утім, з іншого боку, навіщо? У нас звичайна зустріч із юристом. Зустріч, яка цілком і повністю змінить наше життя.

Притлумлений шум автівок за вікном нагадує глибоке дихання людини, що неспокійно спить обіч. Цікаво, чи бракуватиме мені лондонського трафіку, цього постійного утихомирливого білого шуму, так схожого на ті застосунки для мобільного, які допомагають заснути, імітуючи пульсацію крові чи віддалене серцебиття, що його чує дитина в материнському лоні?

Мої двійнята також чули ці звуки, коли ніс у ніс сиділи в мене всередині. Я пам'ятаю, якими побачила їх тоді, на другому УЗД. Вони скидалися на два символи на геральдичному щиті — абсолютно однакові, віддзеркалення один одного. Два однороги.

Заповідач. Заповітний виконавець. Законна частка. Завірена копія заповіту...

Ендрю Вокер звертається до нас так, наче перебуває в лекційній залі, — чисто тобі професор, дещо розчарований здібностями власних студентів.

Спадок. Небіжчик. Спадкоємець. Діти, що є живими.

Мій чоловік Енґус зітхає, заледве стримуючи нетерплячку. Я знаю, коли саме він так зітхає: коли йому нудно чи ж коли він почувається роздратованим. Я його розумію, але й правника мені також шкода. Вокеру дійсно непереливки. Сердитий, войовничо налаштований чоловік, досі

згорьована дружина й на додачу непростий випадок із заповітом. Не позаздриш. І те, як обережно, повільно, зважуючи кожне слово, він із нами спілкується, є, можливо, такий собі спосіб дистанціюватися, працюючи зі складною темою. Може, у юристів, як у лікарів, є своя термінологія. *Дуоденальні гематоми й серозні витоки, що спричинилися до фатального дитячого перитоніту.*

Пронизливий голос перериває мої роздуми.

— Ми вже це все проходили!

Енгус що, уже встиг хильнути? У його голосі роздратування, що межує з гнівом. Після того випадку мій чоловік постійно казиться. І постійно заглядає в чарку. Але сьогодні він, схоже, більш-менш стриманий, отже, цілком імовірно, тверезий.

— Нам хотілося б завершити з цим до холодів. Розумієте, про що я?

— Містере Муркрофт, як я вже казав, Пітер Кенвуд наразі у відпустці. Якщо бажаєте, ми можемо зачекати на його повернення...

Енгус заперечно хитає головою.

— Ні. Ми хочемо завершити з цим просто зараз.

— Тоді я буду змушений ще раз передивитися документи, щоб зважити всі нюанси, — задля власного спокою. Ба більше, Пітер... Він вважає...

Вичікувально дивлюся на нього. Юрист вагається, і його наступна ремарка звучить іще обачніше, а слова він добирає ще ретельніше, ніж доти.

— Як вам відомо, містере Муркрофт, Пітер вважає себе давнім другом вашої родини, а не лишень адвокатом. Йому відомі всі обставини цієї справи. Він добре знав покійну місіс Кернан, вашу бабусю. Саме тому він попросив мене остаточно переконатися в тому, що ви обоє дійсно розумієте, на що зважилися.

— Ми усвідомлюємо власні дії.

— Цей острів, як вам відомо, не надто зручний для проживання, — Ендрю Вокер неохочливо знизує плечима, так ніби кепський стан острова — це якимсь чином провина його компанії і тепер йому конче треба уникнути потенційного судового позову. — Боюся, що будинок наглядача маяка не в найкращому стані — там ніхто не жив багато років, отож він просто був полишений на поталу негоді. Але він здобув статус історичної будівлі, тому ви не матимете права повністю його знести й збудувати на його місці щось інше.

— Так, мені це відомо. Я в дитинстві не раз там бував. Грав у літоралях¹.

— Але, містере Муркрофт, чи усвідомлюєте ви те, з якими проблемами вам випаде зітнутися? Це дійсно дуже ризиковано. По-перше, територія є важкодоступною через замулені літоралі, а по-друге, є численні й доволі серйозні проблеми з водогоном, системою опалення, електропостачанням навзагал, ба більше, у заповіті навіть не згадується про гроші, про жодні кошти на...

— Усвідомлюємо цілком і повністю.

Пауза. Вокер зиркає на мене, потім знову зводить очі на Енгуса.

— Наскільки я зрозумів, ви маєте намір продати свій лондонський будинок?

Енгус незмигну дивиться на нього. Підборіддя випнуте. Увесь він — суцільний виклик.

— Прошу? А який стосунок це має до нашої справи?

Адвокат хитає головою.

— Пітер хвилюється. Зважаючи на вашу нещодавню трагічну втрату... він хоче бути цілком упевнений...

¹ Літораль — зона узбережжя морського дна, що осушується під час відпливу. Завширшки вона зазвичай 10—15 метрів, хоча іноді може сягати і кількох кілометрів.